

Trương Chi

Nguyễn Thế Duyên

Ngày xưa có chàng trương chi.

Người thì thật xấu hát thì thật hay

- Anh ạ! Có việc này em muốn nói với anh nhưng ngại quá.

Màn hình lặng đi một lúc khá lâu. Một phút, hai phút, Nàng chăm chăm nhìn vào màn hình chờ đợi. Sao lâu trả lời vậy? Nàng tự hỏi. Thông thường lão vẫn trả lời ngay lập tức cơ mà. Rồi màn hình bật sáng. Bốn phút! nàng liếc nhanh vào chiếc đồng hồ. Một cái mặt cười. Nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng... sao lại là một cái mặt cười? Hầu như lão không sử dụng mặt cười có sẵn trong máy mà bao giờ cũng dùng một từ “ Cười ” để trong một cái ngoặc đơn cơ mà?

-Em cứ nói đi!

- Em vừa bị rạch túi xách mất sạch toàn bộ giấy tờ và tiền bạc anh ạ!

Lần này thì lão trả lời ngay. Lại một cái từ cười đặt trong cái ngoặc đơn thân thuộc.

-(Cười) Em cần tiền phải không? Bao nhiêu?

Con nhỏ ngồi cạnh ôm chầm lấy vai nàng rú lên vui mừng.

-Cần câu rồi.

-Bao nhiêu hả mày?

Nàng quay sang hỏi con nhỏ bạn thân đang ngồi bên cạnh. Nó trả lời ngay không cần suy nghĩ.

-Mười triệu đi!

Mặt nàng bỗng nhiên cau lại khó chịu.

-Mày tham như chó ấy.

-Anh có thể cho em vay năm triệu được không? Tiền vé máy bay đã hết bốn triệu rồi. khi ra đến Hà Nội em sẽ trả lại cho anh ngay.

Màn hình lại lặng đi rất lâu rồi tắt phụt, tối đen. Nàng nhìn đồng hồ. Sáu phút. Nỗi thất vọng tràn ngập trong lòng. Nàng đứng lên định tắt máy thì màn hình bật sáng. Lại một cái mặt cười.

-Anh chỉ có thể gửi cho em hai triệu. Em đi tàu hỏa ra vậy nhé.

Con nhỏ bạn ngồi cạnh thở dài đến thụt một cái lẩm bẩm.

-Hai triệu thì nhằm nhò gì. Lão bần tiện!

-Méo mó có hơn không! –Nàng bảo con bạn rồi bàn tay nhỏ nhắn của nàng thoăn thoắt bấm vào bàn phím. –Vâng! Thế cũng được ạ. Em cảm ơn anh. Em sẽ mượn số tài khoản của bà chủ khách sạn nơi em ở.....

Mới viết đến đấy thì vô tình ngón tay nàng chạm vào nút “Gửi” thế là tin nhắn được gửi đi.

-(Cười) Không cần đâu! Anh biết rồi. Tên: Nguyễn Thị Kim Chi số tài khoản có đuôi 525 ngân hàng Đông á Chi nhánh Củ Chi phải không?

Mặt nàng bỗng tái nhợt, trong vô thức, ngón tay nàng lướt nhanh trên bàn phím.

-Anh biết em là ai rồi sao?

Lão trả lời ngay tắp lự.

-(Cười) Ừ! Anh biết!

Ngón tay nàng lia nhanh vào nút “ Chặn”. Chấn nản, nàng vút cái điện thoại ra bàn. Hai cô gái ỉu sìu, mặt như hai chiếc bánh đa ngâm nước. Mấy phút sau, có hai tiếng “tinh” “ tinh” phát ra từ chiếc điện thoại vút chổng chơ trên

mặt bàn. Có tin nhắn mới, nàng uể oải với tay cầm điện thoại bật lên. Ngân hàng báo có hai triệu nhập vào số tài khoản của nàng. Nàng và con nhỏ bạn thân nhìn nhau.

-Lão điên chắc?

Chẳng biết là lời của ai! Của nàng hay của con bạn?

Chín giờ tối, nàng ngồi bên bàn nhìn ra phía ngoài sông. Một nỗi trống trải cô đơn ập đến. Có tiếng chuột rúc rích vọng ra từ phía bếp. Một con dế buồn cất tiếng than náo nức trong đêm. Ánh sáng vàng ủa của ngọn đèn sợi đốt công suất bé hắt cái bóng của nàng thành một vệt đen lên bức tường lở loét, bong tróc vì năm tháng. Nàng ngẩng đầu lên và bắt gặp gương mặt mình trên chiếc gương treo ở trên tường. Bỗng nhiên nàng thấy một nỗi sợ hãi nhẹ lấm từ từ dâng lên.

-Em năm mươi hai tuổi rồi đấy! Quý thời gian của em không còn nhiều đâu.

Nàng nhìn kĩ mặt mình trong gương. Những nếp chân chim tuy còn rất mờ nhưng đã xuất hiện ở hai đuôi con mắt. Bất giác, tay nàng dơ lên xoa xoa vào đuôi đôi mắt của mình. Đã mười năm nay nàng không soi gương nên nàng cũng chẳng biết những vết chân chim ấy xuất hiện từ bao giờ. Sáng dậy nàng vợ vội chiếc áo, khoác lên người, lấy cái lược cào vội mái tóc rồi tất tả phóng xe đến chợ đầu mối.

Nàng đẹp, và nàng ý thức được điều đó. Nàng biết rằng nàng đang sở hữu một tài sản khổng lồ đó là nhan sắc. Với cái tài sản này nàng tin rằng mình sẽ sống một cách sung sướng cho đến hết đời. Không ai khuyên nhủ nàng! Không ai cảnh báo nàng! “ Em xinh quá!” “ Em lộng lẫy quá!” “ Ôi! Con bồ câu bé nhỏ của anh”. Những lời có cánh ấy làm nàng ngây ngất và thế là nàng cứ việc hào phóng tiêu sài cái vốn nhan sắc của mình. “ Giá như gần cuối của thời ấy mà mình gặp lão”. Cái ý nghĩ ấy chợt bùng lên trong đầu. Nàng bật điện thoại vào mạng, bỏ chặn. Ngọn đèn xanh từ trang nhà lão rọi một ánh sáng xanh le lói vào trong tiềm thức.

-Em lúc nào cũng muốn nghe tiếng của anh. Em cô đơn lắm.!

Nàng đã bảo lão như vậy khi lão bảo với nàng.

-Lúc nào em thấy cô đơn thì em cứ gọi cho anh. Anh sẽ san sẻ với em.

Mà đúng! Khi ấy nàng thấy cô đơn thật. Khi mà nhan sắc tàn phai nàng mới biết rằng: Nhan sắc có thể là một tài sản quý nhưng cũng có thể là thuốc độc. Một loại độc dược không phát tác ngay lập tức mà nó cứ từ từ ngấm dần vào cơ thể nạn nhân và hủy hoại đi tất cả. Khi có hàng chục người vây quanh mà toàn là những người giàu có, lịch lãm với những lời khen tuôn ra không dứt đã biến nàng thành một cô gái kênh kiệu, sang chảnh. Nàng không bao giờ thèm để ý đến những người hàng xóm đang nghĩ gì, nói gì về mình. Chẳng biết từ bao giờ, nàng thấy địa vị của mình cao hơn hẳn những người hàng xóm vài bậc. Cũng đôi lần, nhưng lời ong tiếng ve ấy lọt đến tai nàng nhưng nàng chỉ trề môi ra khinh bỉ

-Cái loại người trâu buộc ghét trâu ăn như thế thì nghèo khó suốt đời là phải!

Và rồi, khi không còn chàng trai nào vây quanh nữa thì cũng chính là cái lúc nàng mới nhận ra hàng xóm cũng không còn. Người ta xa lánh, ghét bỏ nàng. Nàng sống với cái bóng của mình và nỗi cô đơn đè nặng.

-Sao em không ra ngoài đi chơi với bạn bè mà tối nào cũng ngồi lì trong phòng vậy?

Có lần lão đã hỏi và không hiểu sao nàng lại thú nhận với lão nỗi cay đắng của mình.

-Em không có bạn!

-Sao kì vậy?

Nghe lão hỏi, nàng giật mình. “ Chết mẹ! Hối rồi” Nhưng với cái bề dày kinh nghiệm về nói dối của thời còn xuân sắc, nàng đã nhanh chóng tìm được cách lấp cái lỗ hổng ấy.

-Anh biết đấy! Quan chức thời này, nhất là quan chức cao cấp như em thì “ Miệng nam mô bụng một bồ dao găm” mà. Đi chơi với nhau nhưng cứ phải lưu ý giữ mồm không để lộ ra bất cứ điều gì. Thế thì mệt lắm. Tốt nhất là nên tránh xa.

- (Cười) Ừ thế thì em đáng thương thật.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Mình đã vào vai rất tốt và đã đánh tan được sự nghi ngờ của lão. Nàng nghĩ. Nàng sợ đêm tối. Một mình với cái bóng của mình khiến cho biết bao lần nàng đã từng ước “ Giá như cái bóng biết nói”. Kể từ khi làm quen với lão, nàng thấy bớt cô đơn. Thế mà đêm nay! Nàng nhìn cái bóng mình trên tường. Đen kịt và bất động

Chẳng biết từ lúc nào, ngón tay nàng đang đứng im trên dòng chữ “ Tin nhắn” ở trang của lão. Ngón tay run run. Im lặng trong run rẩy. Hàm răng lún sâu vào môi. Đau nhói!

-Sao biết em là ai mà anh vẫn gửi tiền?

Câm lặng! Mắt nàng dán chặt vào chiếc màn hình. Chờ đợi! thời gian trôi đi dài tưởng như hàng thế kỉ rồi màn hình phụt tắt. Nước mắt nàng trào ra loang trên những vết nám đã bắt đầu xuất hiện trên gò má nhô cao hốc hác. Đột nhiên màn hình bật sáng. Qua làn nước mắt mỏng, chữ “Cười” đặt trong dấu ngoặc đơn thân thuộc nhòe đi.

-(Cười) Vì anh nghĩ: Biết đâu đấy, sự chân tình và một tình yêu đẹp sẽ làm em thay đổi. Nếu mất, cái mất ấy cũng không đáng kể so với cái “ Nếu được”. Anh vốn luôn thích những phi vụ đầu tư mạo hiểm, nhất là trong tình ái. Và lại anh cũng muốn trả ơn em.

Nàng ngạc nhiên thật sự.

-Ơn gì? Em có làm được gì cho anh đâu!

-Có đấy! Em đã cho anh lấy lại cảm hứng để cầm bút. Lâu lắm rồi anh chẳng viết được dòng nào.

Nàng biết, lão là một nhà văn. Những tác phẩm của lão người ta tha lời khắp nơi trên mạng. Thỉnh thoảng, nàng cũng vào đọc truyện của lão và luôn luôn ngạc nhiên tự hỏi “ Có thật tình yêu đẹp đến thế?” Nàng đã yêu không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ nàng thấy tình yêu đẹp. Một lần nàng đã hỏi lão.

-Sao tình yêu trong truyện của anh đẹp vậy? Thời còn trẻ em yêu biết bao nhiêu người nhưng chưa bao giờ em thấy tình yêu đẹp cả?

Lão đã bảo.

-Tại vì em chỉ biết đòi hỏi ở tình yêu mà chưa bao giờ dám hi sinh vì nó. Tình yêu chỉ đẹp khi ta dám quên mình đi vì nó thôi

Lời lão như một sự trách cứ rất nhẹ nhưng cũng đủ làm cho nàng nhói buốt. Lão biết mình là ai nhưng lão vẫn gửi tiền. Đấy có phải là một sự hi sinh? Chẳng lẽ.....? Người cô gái bỗng run lên. Cô không dám nghĩ tiếp

-Tự bao giờ anh biết sự thật về em?

-(Cười) Ngay từ tin nhắn làm quen đầu tiên của em. Đây không phải lần đầu em làm quen với anh. Em kiểm tra lại lịch sử tin nhắn của mình đi.

Nàng lần nhanh lại lịch sử tin nhắn. Đây rồi! Lão. Cách đây đã sáu tháng. Hóa ra lão chính là con mồi đầu tiên trong cái nghề “ Lừa tình “ của nàng. Chính hôm ấy, con nhỏ bạn thân đã bảo với nàng

-Bây giờ chỉ còn cách lừa đảo mới sống được mà ạ.

. Nàng đã bật cười.

-Lừa ai? Lừa mày chắc?

-Lừa đàn ông! Bây giờ lũ đàn ông đại gái vẫn còn đầy trên mảnh đất này.

-Lừa zai? Ở cái tuổi năm mươi? –Nàng kinh ngạc hỏi lại con nhỏ bạn rồi ôm bụng cười sặc sụa. Dứt trận cười nàng mới thương hại bảo nó. –Thời đại gái qua lâu rồi, Bây giờ là thời của đại zai cô nàng ạ. Đàn ông bây giờ như một lũ yêu tinh ấy, tinh ranh và độc ác. Chúng nó sẽ nhai sống lũ đàn bà. Đừng có mà mong lừa được lũ chúng nó.

-Mày ngu một cách dễ sợ! Ai bảo mày đi lừa bọn giàu có, trai trẻ. Mày phải nhắm vào mấy lão già không giàu mà cũng chẳng nghèo, hám gái nhưng lại không đủ tiền bao bọn gái trẻ đẹp hoặc những lão sợ bọn gái đứng đường bệnh tật mà lại muốn có một cuộc tình ngoài luồng ấy.

Nàng đã tức giận.

-Mày bảo tao đi làm điểm ở tuổi năm mươi?

-Mày có lên giường với nó đâu mà bảo là làm điểm. Mày phải chọn lũ đàn ông ở ngoài miền bắc trên sáu mươi tuổi, loại tuổi mà nhu cầu của mình thì vẫn còn nhưng vợ thì lại hết. Loại ấy luôn muốn có một cuộc tình ngoài luồng. Mày cứ bảo đang đi công tác trong này, gặp sự cố gì đấy và xin tiền. Nhận được tiền thì phần.

Nghe con bạn nói có lí thể là nàng quyết định hành nghề. Và con mồi đầu tiên là lão. Lần ấy vì chưa có kinh nghiệm nên sau vài lời đưa đẩy nàng đã đặt vấn đề tiền nong thế là lão biến ngay.

-Thế lần này biết là em mà sao anh vẫn bắt chuyện?

- Vì anh sợ mình lắm! Sau lần ấy anh cứ luôn luôn tự hỏi “ Liệu mình có nhầm không? Nhỡ đấy là một cô gái thực sự đang cần một sự giúp đỡ thì sao? “ Vì vậy anh mới bắt chuyện với em để kiểm tra lại xem mình có nhầm hay không?

Lão quả thật là một con người kì lạ. Làm sao lão lại có thể tồn tại được giữa một xã hội xô bồ, lừa lọc, chup giật này nhỉ? Nàng tự hỏi với một nỗi cay đắng tràn ngập trong lòng. Nàng gặp lão và nàng đã vô duyên. Trời! Những người như lão đã tuyệt chủng từ lâu rồi, thế mà nàng có lão nhưng lại để lão tuột ra khỏi vòng tay.

-Và anh đã không lắm!

Nàng bật khóc, cay đắng gõ từng chữ.

-(Cười) Chưa biết!

-Chưa biết?

Nàng Ngạc nhiên hỏi lại.

-Vấn đề không nằm ở chỗ hôm qua em là ai? Mà nằm ở chỗ ngày mai em là ai?. Anh mong là mình đã làm

-Anh có thể cho em gặp mặt được không?

Lão im lặng một lúc rất lâu và lần này không có chữ cười đặt trong ngoặc đơn nữa.

-Anh không có ý định gặp em. Em đọc truyện cổ tích Trương chi chưa? Anh chính là anh chàng Trương chi ấy nhưng anh lại không muốn chết vì tương tư.

Nàng chợt nhớ lại buổi làm quen ban đầu khi nàng bảo lão tự giới thiệu về mình. Lão đã bảo.

-Về anh hả? Chỉ có ba từ thôi “Già”! “Xấu”! “Nghèo”! Thế đã đủ chưa?

Lần này thì với kinh nghiệm của sáu tháng hành nghề nàng đã khôn khéo trả lời.

-Già thì chân tình, xấu thì do cảm nhận của từng người, còn nghèo thì em là cán bộ cao cấp em đủ sức nuôi anh. Em chỉ cần tình yêu và sự chân thành.

Lúc ấy lão đã khen “ Em tiến bộ lắm”. Nàng cứ tưởng khi ấy lão khen tư tưởng của mình tiến bộ so với đàn bà thời nay, bây giờ mới biết hóa ra không phải! Lão khen nàng tiến bộ trong nghệ thuật lừa tình. Lão sâu sắc đến kinh người.

-Vậy anh chỉ muốn một tình bạn đơn thuần thôi sao?

-Làm gì có cái “ Tình bạn đơn thuần” Khi một người đàn ông muốn làm quen với một người đàn bà hả em. Nhưng anh không muốn làm cho em thất vọng. Anh khác với chàng Trương chi ở điểm ấy thôi.

Không! Anh khác nhiều lắm. Anh không phải là chàng Trương chi. Anh chàng Trương chi chỉ nghĩ đến mình. Còn anh, anh quên mình đi để cho người đàn bà anh yêu được sống trọn vẹn với sự thơ mộng của tình yêu trong anh. Em đã trải qua bao nhiêu mối tình. Mối tình nào cũng hừng hực toàn lửa, những ngọn lửa ấy đã thiêu rụi cuộc đời em. Bây giờ em gặp một tình yêu như một dòng suối trong lành, êm ả và em ước, em có thể nhảy vào lòng dòng nước đó để kì cọ, để rửa sạch một quá khứ sai lầm. Nhưng! Trời ơi! Em không dám! Nước mắt nàng rơi ướt đầm mặt chiếc điện thoại trên tay.

-Anh có thể cho em xin một tấm ảnh của anh được không?

Ngần ngừ một lúc rất lâu nàng mới dám gửi đi tin nhắn này đi.

-Anh đã gửi ảnh cho em rồi thôi.

Nàng đỏ mặt sượng sùng. Bao giờ sau khi chat với những “ Con mồi” xong nàng đều xóa toàn bộ cuộc chat.

-À! Anh hiểu! Để anh gửi lại.

Ảnh anh đây rồi! Nàng đăm đăm ngắm nhìn bức ảnh. Một nụ cười, cười mở, khoáng đạt “ Thế này mà bảo là xấu” Nàng thầm thì với bức ảnh, Nàng đã quên bằng đi mất lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy bức ảnh này nàng đã thốt lên một từ gọn lỏn “Tởm” rồi lập tức xóa ngay nó.

Ngày xưa có chàng trương chi

Người thì thật xấu hát thì thật hay.

Giọng hát hay đã không làm cho Trương Chi đẹp lên trong con mắt Mị Nương. Tình yêu của Trương Chi không nát cùng năm tháng mà hóa ngọc nhưng viên ngọc ấy đã không đánh thức dậy một tình yêu trong lòng một cô gái mà chỉ đánh thức một sự thương cảm. Mà tình yêu không cần sự thương cảm. Nó cần một sự hi sinh. Anh đã bảo thế. Không! Em không như Mị nương! Lòng tốt, sự bao dung đã khiến cho anh đẹp lên trong mắt em. Anh! Em muốn được sống trong sự hi sinh của tình yêu. Em phải giành lấy anh để tình yêu của anh hóa rượu cho em say để bay lên bát ngát bầu trời

Một tuần sau. Một cô gái miền nam bước ra khỏi cánh cửa lớn của sân bay Nội Bài. Đây là lần đầu cô ra Hà Nội. Hà nội đang vào Thu. Cái lạnh se se khiến cho cô rùng mình. Cái lạnh khẽ trích vào da thịt khiến cho một nỗi lo lắng bỗng bật dậy. Liệu anh....? Cô gái bỗng bật cười rồi lấy tay khẽ tát vào má mình như thể tự trừng phạt cái ý nghĩ không tốt về anh vừa nảy trong đầu. Không! Anh không thể là như thế! Cô móc túi lấy ra chiếc điện thoại và gửi đi một tin nhắn.

-Anh! Em đang ở sân bay nội bài. Em muốn gặp anh!

Hà nội ngày 24 /4 /2018